

www.merhabahaber.com

Cilt: 15 • Sayı: 16
3 HAZİRAN 2015 ÇARŞAMBA

Merhaba

gazetesinin her **Çarşamba**
okurlarına armağanıdır.

KADEMİK

Sayfalar

Hazırlayanlar: **M. Ali UZ - Serdar CEYLAN**
maliuz@merhabagazetesi.com.tr • srceylan@hotmail.com

45. SANAT YLINDA

**HÜSEYİN
ÖKSÜZ**

ÖZEL SAYISI - 1

Mehmet
Ali UZ

KIRK BEŞİNCİ SANAT YILINDA HÜSEYİN ÖKSÜZ ÖZEL SAYISI ÜZERİNE

Konya, Selçuklu döneminde bir ilim irfan, kültür ve sanat merkezi idi. İlim, din adamı ve sanatkâr itibar görüyordu. Osmanlı döneminde de Konya bu özelliğini korudu.

1924 yılında medreseler kapatıldığında Konya'da altmış civarında medrese faaliyette idi. Bu altmış üniversite demektir. Bunların bazısında hem medrese dersleri okutuluyor, hem de hat ve tezhip sanatları öğretiliyordu. Veli Sabri Uyar merhum, son dönemde Konya'da yetişen yüzlerce hattatın biyografisini vermişti.

Osmanlı'nın tarih sahnesinden çekilmesinden sonra, öyle bir dönem yaşadık ki, Kur'an öğretmek, hat dersleri vermek, Arapça okumak ve okutmak yasaklandı. Ezanı Arapça okumak da öyle... Hele Osmanlıca okumak zinhar yasaktı. Türkçeyi Arap harfleri ile yazmak büyük suçtu. Kimse buna cesaret bile edemezdi. Başında takkeyi unutup dışarı çıkmanın canı yanardı. Cebinde yabancı para bulunduranlar mahkemelerde süründürülüyordu. Çok partili döneme geçildiğinde bile bu yasakların bir kısmı devam ediyordu. Bir öğretmen kuruluşu ramazanda, ramazan imsakiyesi dağıttı diye anında yönetim kurulunda görevli öğretmenlere görevden el çektirilmişti.

Sonradan kaldırılan, TCK 141 ve 132. maddeler yüzünden in-

sanlar yıllarca hapis yattı, mahkemelerde süründü. Meşhur yazarlar bile bundan yakasını kurtaramadı.

Yıllarca süren yasak, kıyım ve ihanetler sonunda İmparatorluk dilimiz kabile dili haline getirildi. Çok değil seksenli yılların sonu veya doksanlı yılların başında milli eğitim müdürlüklerine bin yıldır kullandığımız onlarca kelimenin kullanımını yasaklayan listeler gönderildi. Bu listeleri Milli Eğitim müdürlükleri arşivlerinde bulmak mümkün. Bütün bu yasakların faturası çok ağır oldu. Tarihinden, geçmişinden kopuk, üniversite mezununun beş yüz-bin kelimelik bir lügatçeye mahkûm nesiller yetişti.

Bu yasaklar yüzünden ne hattat, ne din adamı yetişiyor ve ne de doğru dürüst dinini öğrenen oluyordu. Bu yüzden seksen yaş civarında Kur'an okumasını bilmeyen pek çok insan tanırım.

Hüseyin Öksüz Bey, yasakların kısmen devam ettiği bir dönem sonunda yetişti. Osmanlı döneminde yetişen Hattat Hamit Aytaç merhumdan icazet aldı. Hüseyin Bey, bundan sonra bütün mesaisini hat öğretmeye verdi. Pek çok talebesine icazet verdi. Şimdi onun yetiştirdiği talebeleri de icazet vermeye başladı. Hem kendisi hem de talebeleri uluslararası ödüller aldı. Konya başta olmak üzere Türkiye'nin ve İslâm

ülkelerinin pek çoğunda camilerde onun hatları bulunuyor. İslâm âlemine Konya'nın adını duyurdular Yüzümüzü ak ettiler. Günümüzde güzel sanatların pek çok dalında yüzlerce genç çalışıyor. Bu dersler üniversitelerimizde okutuluyor. Demek ki, yasaklarla bir yere varılamıyor. Şimdi bu yasakların çoğu kaldırıldı da, Türkiye mi battı, yoksa Cumhuriyet mi yıkıldı? Aksine Türkiye güçlendi.

Hüseyin Öksüz Bey, çok yönlü yetişen değerlerimizden birisi. Maalesef günümüzde çok yönlü insan yetiştiremiyoruz. Onun esas mesleği eczacılıktı. Ama o hat dalında çalışmayı tercih etti. O, musiki ve makama aşına, ney üfler, kıraati düzgün, aynı zamanda da hoş sohbet bir insan. Bunun için sohbetlerin aranan adamıdır.

Onun en üstün taraflarından birisi de dünya çapında meşhur bir sanatkâr olmasına rağmen, son derece mahviyet ve tevazu sahibi olması ve efendiliğidir. Bu

sebeple çok sevilir. Onun için bu güne kadar pek çok gece düzenlendi. Çeşitli vesilelerle hatıra eserler çıkartıldı. Hüseyin Bey için ne yapılsa azdır, hakkını ödeyemeyiz diye düşünürüz. Aslında bu çalışmayı biz, geçen yılsonunda yapacaktık, fakat fırsat bulamamıştık.

Bu günlerde onun kırk beşinci sanat yılı dolayısıyla Akademik Sayfalarımızda iki sayıyı değerli dostumuza tahsis etmekten büyük mutluluk duyuyoruz. Bugün ve gelecek hafta Hüseyin Öksüz Bey'i, çeşitli yönleriyle dostlarının ve sevenlerinin kaleminden okuyacaksınız. Değerli dostumuza sağlıklı uzun ömürler dilerken, bizimle birlikte olan yazarlarımıza da şükran borçlu olduğumuzu ifade etmek isterim. Sanat, fikir ve dava adamların anlatmak kolay değildir. Eğer bu güzel insanı ve dostumuzu gerçek yönüyle ve layığı ile anlatamamışsak, kendilerinden ve okuyucularımızdan özür dileriz. Üstadımızın ellinci sanat yılında birlikte olmak ümidiyle...

Necmettin Erbakan Üniversitesi'nin Hüseyin Öksüz'ün 45. Sanat Yılı anısına hazırladığı armağan kitap.

Av. Serdar
CEYLAN

HATTAT KONEVİ Yrd. Doç. Dr. Hüseyin ÖKSÜZ

1944'te Konya'da Şihalaman Mahallesi'nde doğdu. Babası Konya'nın Yarma Köyü'nden Veyis Efendi'nin oğlu Veysel Öksüz'dür. Annesi Şerife Hanım'dır. Dört kardeşin en büyüğüdür.

1956 yılında Köprübaşı İlkokulu'ndan mezun oldu. İlkokuldan sonra hafızlık kursuna devam etti. 1959 yılında Konya İmam Hatip Lisesi'ne başladı. Lise öğreniminde son sınıfı bir ay Ereğli Lisesi'nde ve sonra naklolduğu Konya Gazi Lisesi'nde 1966 yılında tamamladı. 1970 yılında İstanbul Özel Eczacılık Yüksek Okulu'ndan mezun oldu. Konya'da eczacılık yaptı.

İstanbul'da Eczacılık tahsili sırasında 1968 yılında Hattat Hamid Aytaç'tan hat dersleri almaya başladı. 1981 yılında Hattat Hamid Aytaç'tan sülüs-nesih icazetnamesini aldı. 2002 yılında ise Uğur Derman'dan talik icazetnamesi aldı.

Selçuk Üniversitesi tarafından 1990 yılında "Fahri Doktora" un-

vanı verildi. 1991 yılında sanatta yeterlilik diploması aldı. 2001 yılında Selçuk Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nin kuruluşuna öncülük etti ve Geleneksel Türk Sanatları Bölümü'nde yardımcı doçent oldu. Geleneksel Türk Sanatları Bölümü'nün üç yıl başkanlığını yaptı.

İslam Konferansı Teşkilatı'nın (IRCICA) her üç yılda bir gerçekleştirdiği Uluslararası Hat Müسابakaları'nda, Devlet Türk Süsleme Sanatları Yarışmalı Sergileri'nde ve yurtdışındaki sergilerde, çeşitli hat dallarında, dünya birinciliği dâhil birçok ödül aldı. Yurt içinde ve yurt dışında sergiler açtı ve çeşitli kuruluşlardan beratlar, plaketter aldı.

Türkiye ile birlikte dünyanın çeşitli yerlerinde onlarca caminin yazılarını hazırladı. Dünya çapında başarılı hattatlar yetiştirdi. Yirmiden fazla hattata icazet verdi. 2011'de yaş haddinden emekli oldu. 2010 TBMM Üstün Hizmet Ödülü, 2012 T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Kültür Sanat Büyük Ödülü'ne layık görüldü. Nisan 2013'te KTO Karatay Üniversitesi Güzel Sanatlar ve Tasarım Fakültesi Geleneksel Türk Sanatları Bölümünde öğretim üyesi ve bölüm başkanı olarak görevini devam ettirmektedir.

Halil İbrahim Sayar'ın kızı İsmet Hanım ile evli olup, Betül, Sena ve Leyla isimli kızları ve altı torunu bulunmaktadır.

İlkokul yıllarında Hüseyin Öksüz, 1955.

Ortaokul yıllarında Hüseyin Öksüz, 1960

Üniversite yıllarında Hüseyin Öksüz, 1970

Prof. Dr.
M. Hüsrev
SUBAŞI

ÜSTAD HÜSEYİN ÖKSÜZ

Hüseyin Hoca'yı Hamid Bey'e devam ettiğim günlerden tanırım. Aynı atölyenin çocuklarıyız. Ancak ne yazık ki sık görüşemiyoruz. Şehrin hızlı ve yoğun temposu bizi bir araya getiren bazı toplantılar ve sergiler dışında buluşmalarımıza adeta fırsat vermiyor. Ama "Orda bir köy var uzakta / O köy bizim köyümüzdür / Gelmesek de

gitmesek de / O köy bizim köyümüzdür" misali görüşmesek de bu durum birimizi ötekinin gönülünün uzağına atmıyor, atmaz. Tıpkı geçim kaygısıyla oraya buraya dağılmış kardeşler gibiyiz. En azından bu benim için böyledir.

Hüseyin Abi'nin biraz baba dostluğu da vardır. İstanbul'a geldiğinde Bayezid Beyazsaray'a bir münasebetle yolunu düşürür, kamış kalem, mürekkep vs bahanesiyle de olsa babam merhuma (**İbrahim Subaşı Hocaefendi**)ye uğrar, hoşça sohbet ederlerdi. Merhum kendisini sever ve iltifat eder ve eline geçen kalem ve mürekkebin en iyilerini onun gibiler için adeta saklardı.

Edebiyata, özellikle şiire, arûza, mûsikîye âşına, neyzen ve hânende, tüm bunların ötesinde bir sohbet ve gönül adamıdır Hüseyin Hoca.

Yünus'tan Fuzûlî'ye, Şeyh Gâlip'ten Âkif'e, Necip Fâzıl'dan Ârif Nihat'a ne seçme beyitler vardır zihninde... O sohbetini bu engin deryadan maşraba maşraba taşıdıklarıyla süsler ve zenginleştirir. Dostlar meclisinde yeri geldiği zaman da Abdülkadir Me-rağî'den, Mustafa Itrî'ye, Ham-mâmîzâde İsmail Dede Efen-di'den Hacı Ârif Bey'e, Sadettin Kaynak'tan Alaaddin Yavaşca'ya

İhtifal Heyeti'nde
Neyzen Hüseyin ÖKSÜZ,
1970'ler.

medeniyet mûsikimizin semâlarında bizi dolaştırmak için benzerlerinin alışılmış nazlarına hiç tenezzül etmez. Şahsan cömert olduğu gibi bu manada da sehâ sahibidir. Zâten mütebessim bir çehreye yakışan da bu değil midir.. Tek ki, o mecliste sepetindeki maldan zevk alan biri(leri)ni görsün, Allah ne verdiyse mutfağından çıkarıp misafirine sunan ev sahibi gibi sohbet sofrasını güzel ve mütavâzı sesiyle süsler.

Fıkra ve espri söz konusu olduğunda da onunla yarış pek zordur. Toplantılarda herkesin sustuğu en sıkıcı anlarda onun bir espri ya da fıkrası dağıtır kasveti. Dağarcığında ne yoktur ki; en duyulmamış Kayseri, Akseki, Karadeniz fıkraları bir bir dökülür yeri geldikçe meclislerde onun ağzından.. Bütün bu sunuşlarında hiç değişmeyen bir tarafını önemle belirtmeliyim.. Yüzündeki tebessüm.. Yaşı ilerledikçe daha da babacanlaşan bir çehrede kendini gösteren hilkatin en zengin lütfü.. Tebessüm.. -Tebessümü olmayanın nesi vardır ki..-

Biz bugün çok farklı alanlarda farklı kabiliyetler yetiştiriyoruz; doktor, mühendis, mimar vs. vs. Ama sohbet adamı, gönül adamı kolay yetişmiyor. Onda sanki kesbîden öte vehbî bir taraf var. Zannediyoruz ki, elifi güzel yazdın mı hattat, fırçayı usturuplu çektin mi müzehhip olursun. Olmuyor işte, sadece güzel yazmak, fırçası-kalemi güçlü, eli-gözü sağlam olmak yetmiyor. Olsan da ne yazar, elif'i güzel çekmek dahî

adının ilk harfi elif olan Zât-ı Akdes'in cemâl tecellilerini özüne, sözüne ve yüzüne taşımak için, cihanı cennete çevirmek için değil midir? Yüzü turşu satanın elindeki kalemin ne sattığının ne önemi vardır; *"yetmişiki millet dahi elin yüzün yumaz değil"* se eğer... İşte Hüseyin Abi'yi muhterem ve mu'teber yapan en mümeyyiz vasıf, onun, ismi ile müsemma olması, kalemi ile yüzünü, özü ile sözünü aynı güzellikte buluşturabilmesidir.

Öksüz Hoca'nın bu güzel vasıfları, bir sanat adamını sosyal hayatta aynı zamanda bir eğitimci yapan pek değerli vasıflardır. O gerek kalemini dil olarak, gerekse dilini kalem olarak kullanırken hep aynı güzellikleri dile getiriyor. Sözleri ve tavırları kaleminden dökülenlerle örtüşüyor.. Günümüzde eğitimci olmak ateşten gömlek giymek kadar zor. Çünkü dijital çağın gençlerinin bakışları, yaklaşımları ve beklentileri çok farklı. Onların

karşısında dinlenebilir, izlenebilir bir hoca olmak için sepetinizde pek çok farklı güzellikte şeyler bulunmalıdır.

Sanat hayatını uzun zaman eczacılıkla birlikte götüren, hatlarıyla yurt içinde ve dışında sivil ve dinî mekânları süsleyen, bulunduğu bölgede hat sanatımız ve kültürü etrafında âdetâ sıfırdan bir mektep inşa eden Hüseyin Öksüz Hoca, bu açıdan baktı-

ğımızda artık yavaş yavaş toplumdaki çekilen, kolay bulunmaz derin ve zengin bir yapıyı, bir çizgiyi ifade ediyor. Böyle de olunca her az olanın pahalı olması gibi, varlığı, sanatına ve sohbetine yansıyan güzellikleri ile apayrı bir değer taşıyor bu toplum için.

Yrd. Doç. Dr. Hüseyin Öksüz'ün sanat hayatının 45. yılı anısına geçen yıl Konya'da Necmeddin Erbakan Üniversitesi'nce yayınlanan eser, onun hat sanatı vadisinde bir ömre yayılmış emeklerini ortaya koyması açısından önemli bir hizmet olmuştur.

Temsil ettiği ganî Osmanlı kültürü ve irfanı ile uzun seneler daha yeni nesillerin kendisinden faydalanması için Yüce Mevlâ'dan kalemi ve gözü kadar kalbindeki sevgi ve heyecanı canlı ve güçlü tutması samîmâne dileğim, hâlisâne duamdır.

HÜSEYİN ÖKSÜZ

Hikmet
BARUTÇUGİL

Uzun yıllardan beri tanıdığım ve tanımaktan da büyük bir şeref duyduğum, Kadim dostum Hüseyin Bey'i anlatmak kolay değildir. Çünkü o bir yazı sevdalısıdır, hat aşığıdır. Aşk'ı tarif etmek sonsuzluğu tarif etmek gibi bir şeydir.

Hattatlar arasında, engin bir ufuk genişliği, yenilikten kaçınmayan ve farklı estetik boyutlar arayan ve sürekli üreten farklı bir üstat dır. Daha önceleri görülmemiş tarzlarda yaptığım ebrular üzerine yazılar yazarak bana destek olmuştur. Yazının mükemmel bir zanaatkarı olmasının yanı sıra, uyguladığı farklı arayışları ile sanatkarlığını da ispat etmiştir.

Yollarımız Dünyanın birçok yerinde karşılaştı. Amerika dan

Avustralya ya kadar yaygınlaşan eserlerini görmek kendisini bir "Dünya Sanatçısı" olduğunun kanıtıdır. Birlikte yaptığımız seyahatlerde ki hoş sohbetleri, mizahlarla karıştırdığı insanlık dersleri hayatımın unutulmaz anıları içinde yer almaktadır. Sürekli gülümseyen çehresi gönül güzelliğinin yansımasıdır. Bildiklerini cömertçe ihtiyacı olanlarla paylaşmış, kendi gibi birçok sanatkar yetiştirmiştir. Sanatın zahiri güzelliğinin arkasındaki batini leta-fetleri de fark etmiş, bunu bir derviş tevazusu ile etrafına aktarmıştır.

Muhterem Hocam, Gülen yüzün daim olsun, ellerinden çıkacak daha nice güzellikler görelim inşallah...

Hüseyin Öksüz, Hikmet Barutçugil, Fuat Başar ve Savaş Çevik.

HOCAM HÜSEYİN ÖKSÜZ

Aranan ve ihtiyaç olan bir şeyin tahmin edilenden daha kolay ve beklenmedik bir anda elde edilmesi durumunda toplumumuzda sıkça kullanılan bir deyim vardır: '*Gökte ararken yerde buldum*' deriz ya; benimde Hüseyin Hocamla karşılaşmam böyle oldu. 1980 öncesi Çorum İHL'de öğrenci iken hat sanatına karşı ilgim ve hevesim vardı. O zamanlar elime geçen basılı hat eserlerini kopya ederek kendi kendime çalışmalar yapıyor, bunlardan da büyük zevk alıyordum. Ama çevremde bu işten anlayan bir hoca bulunmadığı için kamış kalemle tanışıp usulünce bir ders alma imkanı bulamamıştım.

1980 yılında Konya İlahiyat Fakültesini (o zamanki Y.İ.E) kazanıp Ekim ayında kayıt için gittiğimde, kapıya asılan seçmeli dersler listesinde Hüsn-i Hat dersini görünce duyduğum heyecanı bu günkü gibi hatırlıyorum. Tabii hemen o dersi seçerek kaydımı yaptırdım. Eğitimin başladığı hafta sabırla beklediğim Hüsn-i Hat dersimize orta boylu, güler yüzlü, sanki eskiden beri yüzüne aşına olduğum cana yakın bir zat girdi. Koltuğunda Yazı ve Kalem Güzeli kitabı ile gelen bu kişi Hüseyin Öksüz hocamdı. Kısa bir tanışma faslından sonra kitaptan okuduğumuz bazı bö-

lümeler üzerinde hocamızı açıklamalarda bulundu. O gün hocamla ve hat sanatıyla bir ömür devam edecek beraberliğimiz başlamış oldu.

Ertesi hafta ucunu kestiğimiz dolmakalemlerle Rik'a hattı yazmaya başladık. Okulumuzun yoğun ve yorucu programı içinde bu dersler benim için bir dinlenme ve huzur saati oluyordu. Hüseyin Hocam bende biraz istidat görmüş olacak ki, ikinci dönem Toptancılar Çarşısındaki Cumartesi derslerine gelmemi tavsiye etti. Dersler hocamın iş yerinin de bulunduğu Toptancılar Sitesinde, ikinci kattaki camiinin bir odasında yapılıyordu. Gittiğim ilk derste, hâlâ hatıra olarak sakladığım bir bambu kamışını açıp bana vererek sülüs meşkine başlattı. Kursa devam eden muhtelif yaşlarda sekiz - on kişi vardı. Birimizin dersine bakarken onu hepimiz izliyorduk. Okul dönemi içinde neredeyse hiç aksatmadığım bu derslerime yaz tatillerinde de memleketim Çorum'dan mektupla devam etmeye çalışıyordum. Fırsat bulduğumda meşkimimi mektupla gönderiyor, hocamın tashihlerini dört gözle bekliyordum. Meşklerimin altına yazdığı 'Âferin', 'güzel', 'tebrik ederim' gibi teşvikkar ifadeleri benim için ayrı bir motivasyon kaynağı oluyordu. 1984 Hazira-

nında mezun olup Konya'dan ayrıldıktan sonra da bu böyle devam etti.

Milli Eğitim Bakanlığına öğretmenlik için müracaat edip tayin beklerken hocamla derslerimi devam ettirebilmem için tayinimin Konya'ya çıkmasını gönülden arzu ediyordum. Ancak 1985 Mart ayında gelen atama yazımla görevimin İstanbul'a çıktığını öğrendim. Sevinssem mi üzülsem mi şaşkınlığını yaşarken bu haberi hocama bildirdim. Kendisi İstanbul'un benim için daha hayırlı olacağını, Avrupa yakasında oturursam Hüseyin Kutlu Hoca ile, Anadolu yakasında olursam Hasan Çelebi Hoca ile derslerime devam edebileceğimi söyledi. Görev yerim Kadıköy'dü. Göreve başlayıp İstanbul'a taşındıktan sonra da mektupla meşk göndermeye devam ettim.

O zamanlar Yıldız Sarayı'nda (IRCICA) 15 günde bir hattatları ilgilendiren toplantılar yapıyordu. Bu toplantılardan bazılarında

Konya'dan Hüseyin Hocam'da gelirdi. Geleceği zaman haberleşir, meşklerimi de yanıma alarak geldiğinde gösterirdim. 1985 in Haziran ayında gönderdiğim bir meşkimin altına hocam şu notu yazmıştı: "6 Temmuz 1985 Cumartesi günü saat sabah 10:00 da Yıldız Sarayında hattatlar toplantısı vardır. Orada buluşalım. Birkaç parça meşk ve yazını da getir, selamlar."

Ne yazık ki mektup toplantı gününden sonra elime geçtiği için bu görüşme hocamın bir sonraki gelişine kalmıştı. (İletişimin bu günkü gibi kolay olmadığı o yıllarda evlerde nadiren telefon vardı. İstanbul'a taşınır taşınmaz telefon müracaatı yapmamıza rağmen ancak iki yıl sonra eve telefon alabilmıştik). 1985 in güz aylarında yine böyle bir toplantıda hocamla Yıldız Sarayı'nda buluştuk. Aynı toplantıda bulunan Hasan Çelebi hocama beni takdim ederek: "Mehmet benim başarılı bir talebemdir. Ka-

Şanlıurfa'da Mehmet Memiş ve talebeleri ile.

Seyit Ahmet Depeler, Abdurrahman Depeler, Ceylani Garbi, Hüseyin Öksüz, Mehmet Memiş,, Mustafa Parıldar, Medine 2011.

diköy'de görev yapıyor, müsaade ederseniz sizin derslerinize devam etsin" dedi. O da: *"tabi gelebilir"* cevabıyla beni derslerine kabul etti.

1986 yılı başlarından itibaren Hasan Çelebi hocamın imamlık yaptığı Üsküdar Fıstıkağacındaki Selami Ali Camiinde, Cumartesi günleri öğleden sonra yaptığı derslere devam ettim. İstanbul'a geldiği zamanlar bazen IRCICA da bazen de o yıllarda benimde devam ettiğim Topkapı Sarayındaki tezhib kursunda Hüseyin Hocamla da görüşüp çalışmalarımı gösteriyordum. Yine böyle bir görüşmemizde (tahminen 1991 yılı) yazılarıma baktıktan sonra artık icazet alma vaktimin geldiğini ifade ederek bunun için bir Hilye-i Şerif yazmamı istedi. Son derece heyecanlanmışım. Bu benim için büyük bir onurdu. Yazıp gönderdiğim icazetnamemi bir yıl sonra (1992 yılında) tasdik edip veren hocam gecikmenin

sebebini de şöyle bir latife ile izah etmişti: *"O kadar güzel yazmışsın ki altını bu kadar zamanda ancak yazabildim."* Tabi bu teşvik amacıyla zaman zaman yaptığı iltifatlarından biriydi. Hocamın ilk icazet verdiği talebesi olmuştum. Daha sonra (1993) Fatih Câmiinde, Hocamla birlikte Hasan Çelebi, Hüseyin Kutlu ve Fuat Başar hocaların da hazır bulunduğu bir heyet huzurunda; Merhum Fevzi Günüş, Erol Dönmez, Mehmet Özçay ve bendenizin icazetname törenimiz düzenlendi.

Elbette hat sanatında icâzet almakla hoca-talebe münasebeti sona ermez. Bu iş gönül rızası, fedakârlık, sevgi ve saygı zemininde hayat boyu devam eder. Elhamdülillah bizde aynı zeminde hocamla bu ilişkiyi yaklaşık otuz beş yıldır devam ettiriyoruz. Hoca talebe ilişkisinden öte kendisini bir aile büyüğümüz olarak görüyoruz. Mütevâzi duruşu ve teşvikkar tutumuyla

Fatih Camii'nde icazet merasimi, Hasan Çelebi, Hüseyin Öksüz, Hüseyin Kutlu, Fuat Başer, 1993 İstanbul. İcazet Alanlar: Fevzi Güniç, Mehmet Özçay, Mehmet Memiş, Erol Dönmez.

kendisinden öğrendiklerimizi talebelerimize öğretmeye çalışıyor, yaptığımız faaliyetlerde tecrübelerinden istifade ediyoruz. Geçtiğimiz yıllarda yaptığımız sergi ve seminerlerde bizi yalnız bırakmayarak, sohbetleriyle tecrübelerini paylaşarak en büyük desteği verdiler. Bunca yıl hat sanatına

hizmet yolunda, bazen bir sergi, bazen bir konferans veya toplantı için, Konya'dan İstanbul'a, hatta Türkiye'nin ve dünyanın birçok bölgesine sayısız yolculuklar yaptığını yakinen biliyorum. Allah kendisinden razı olsun, sağlık ve afiyetle ömrüne bereket versin.

Ön sıra soldan sağa; Ali Toy, Hüseyin Öksüz, Uğur Derman, Mehmet Özçay, Savaş Çevik. İkinci sıra; Ferhat Kulu, Fatih Özkafa, Davut Pektaş, Turan Sevgili, Hüsvrev Subaşı, Ahmet Zeki Yavaş.

HOCAM HÜSEYİN ÖKSÜZ ve HAT SANATINA KATKILARI

Hat sanatı, “meşk usûlü” olarak bilinen ve asırlardır tahrif edilmeden devam eden köklü bir gelenek sayesinde günümüze kadar gelişerek mevcudiyetini idame ettirmiştir. İcazet müessesesi de bu sağlam silsilenin teminatı olmuştur. Geçmişten günümüze hemen hemen bütün hat üstadları meşakkatli bir eğitim safhasından sonra, ancak lâyik gördükleri talebe ye “icazet” yani “imza yetkisi” vererek bu ulvî sanatın yozlaşmasına mani olmuşlardır.

Son zamanlarda gelenekli sanatlarımızın yeniden canlanması ve revaç bulmasıyla birlikte, her meşrep-ten eşhasın bu sanat dallarına da merak sardığına şahit olunmaktadır. Pek tabii bu bir zenginliktir, ancak ders veren hocaların işlerini eskiye nazaran biraz daha zorlaştırmaktadır; onlara yeni mesuliyetler yüklemektedir. Doğrudan doğruya Kur’an-ı Kerim menşesine dayandığı için İslâm medeniyetinin en köklü sanat dalı sayabileceğimiz hat sanatı, gelişimini nasıl ki ağır ağır sürdürerek yaklaşık 13 asır gibi uzun bir

müddet içinde kemâle yaklaştıysa bu sanatta ilerlemeye çalışan bir kimse de hayatını bu mesleğe vakfettiği takdirde ancak belli bir mesafe kat’edebileceğinin idrakinde olmalıdır.

Sayırsız kaideden teşekkül eden “temeşşuk” safhası, bu sanatı çabucak öğrenivereceğini zanneden bazı heveskârları zamanla bir dehliz gibi içine çektikçe çeker ve nihayet onda “fena”ya erişilmedikçe de muvaffak olunamayacağını öğretir. Bu sebeple, bu uzun yola girmek isteyenlerin evvelâ gözlerini korkutmakta fayda olacağı aşîkârdır. Aksi takdirde bu sanat uğruna her şeyini feda edemeyecek olanlar için harcanan emek ve vakit zayi olacaktır.

Şeyh Hamdullah’ın hat sanatında yepyeni bir tarz ihdas ederek başlatmış olduğu Türk tavrı, Osmanlı’nın son zamanlarına kadar gelişmesini devam ettirmiş ve nihayet 19. asrın sonlarında o zamana kadar ki en estetik, en zarif yazılar yazılabiliştir. Hat sanatının Osmanlı’dan Cumhuriyet’e naklinde köprü vazifesi görmüş olan mümtaz hattatlardan biri de hiç şüphesiz Hâmid Aytâç’tır. Günümüz hattatları içerisindeki birinci kuşak üstadların pek çoğu da kendisinden icazet almışlardır. İşte bu isimlerden biri de Hocam Hüseyin Öksüz’dür.

Hattat Hüseyin Öksüz, İstanbul’daki eczacılık tahsili esnasında Hâmid Hoca ile tanışıp kendisinden meşk etmeye başlamış ve üniversitedeki talebelik yıllarından sonra memleketi Konya’ya avdetinden sonra da Hoca ile münasebetini ve meşklerini devam ettirerek sülüs ve

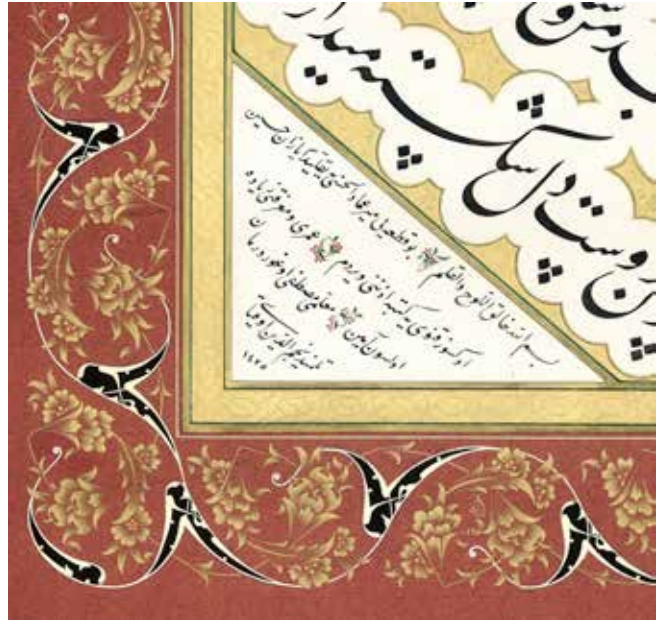
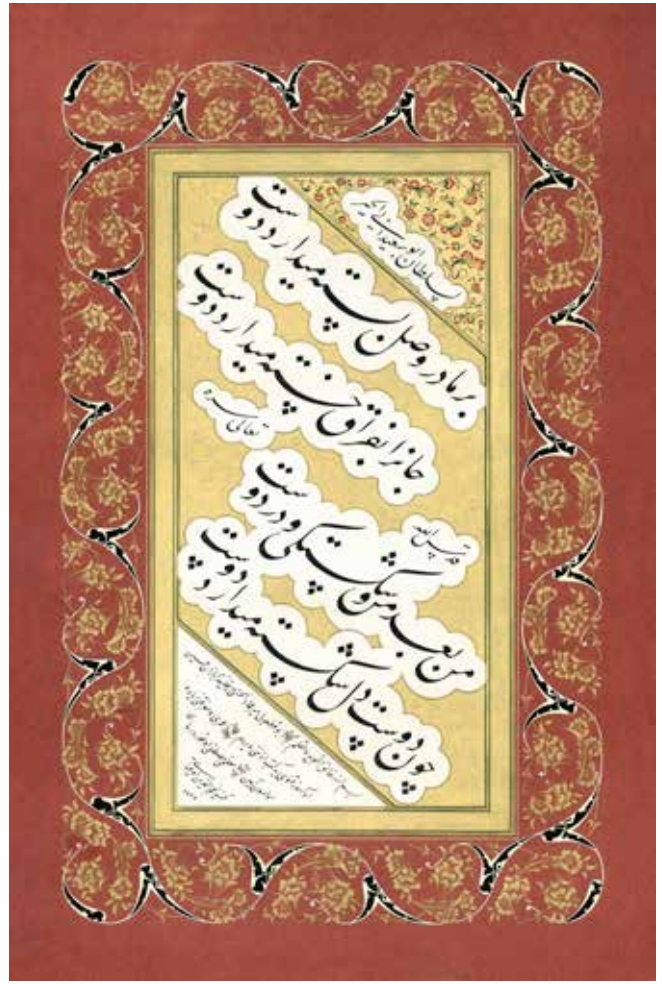
nesih hatlarından icazet almaya muvaffak olmuştur. Daha sonra ise M. Uğur Derman Hoca'dan ta'lik meşk etmiş ve altmış yaşından sonra olsa bile bu yazıdan da icazet almıştır. Zaten azim ve gayret konusunda Hüseyin Hoca ile ilgili söylebilecek çok şey olduğu muhakkaktır.

Hâmid Hoca'nın vefatından sonra onun adına IRCICA tarafından tertip edilen ilk milletlerarası müsabakada ve daha sonraki müsabakalarda birincilik dahil müteaddid ödüllere lâyık görülen Hüseyin Öksüz, eserleriyle gerek yurt içine gerekse yurt dışında pek çok sergiye iştirak etmiş; ayrıca birçok caminin yazılarını da yazmıştır.

Tecrübelerini öğrencilerine de cömertçe nakletmiş olan Hocam Hüseyin Öksüz, yılmadan usanmadan yıllarca talebe yetiştirmiş ve yeterli gördüğü kimselere icazet vererek silsileye sağlam halkalar eklemiştir. Bugün artık kendisinin rahle-i tedrisinden geçenler arasında da milletlerarası başarıları olan kimse vardır. Hüseyin Hoca her fırsatta, bahis konusu başarıları imza atmış olan öğrencilerini taltif etmiş; onlarla iftihar etmiş; böylelikle, hâlen meşke devam etmekte olan öğrencilerini de teşvik etmiştir.

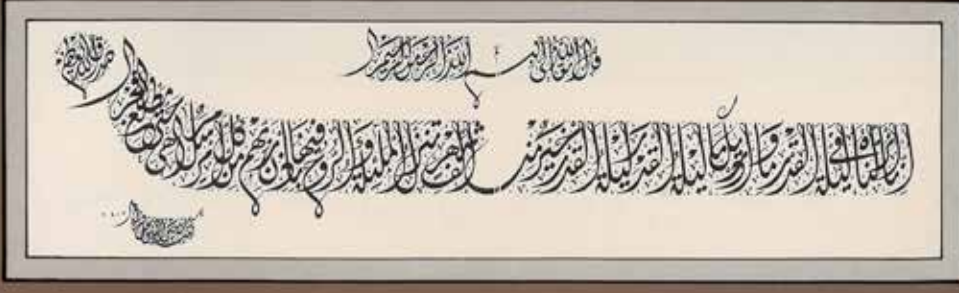
Tabii ki hat sanatında sabır sadece talebe için değil; hoca için de elzem olan meziyetlerden biridir. Bir öğrencinin yetişmesi için hiçbir maddi karşılık almaksızın senelerce sabırla harfleri düzeltmek, yorulmak bilmeden meşklere çıkartma yapmak her yiğidin harcı değildir. Nitekim hocamızın göstermiş olduğu sabrın ve azmin meyvesi de tatlı olmuş ve bu sanatın bilhassa Konya'da canlanması ve Konya'dan bütün dünyaya adını duyuracak hat tatların yetişmesi mümkün olmuştur.

Hususi kurslardan ayrı olarak şu anda Konya Necmettin Erbakan Üniversitesi'ne bağlı olan İlahiyat

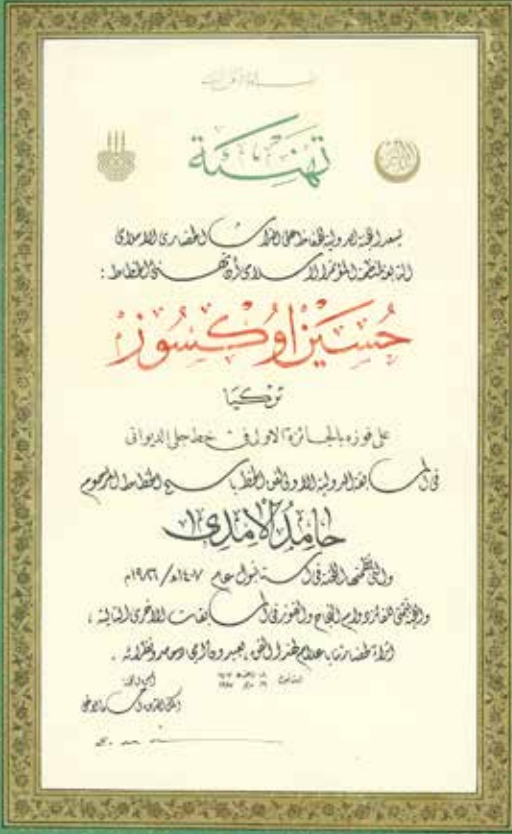

Hüseyin Öksüz'ün, Uğur Derman Hoca'dan Ta'lik İcazeti.

Fakültesi'nde vaktiyle misafir öğretim elemanı sıfatıyla hat derslerine girdiği pek çok talebe kendisinden istifade etmiştir. Ardından Selçuk Üniversitesi bünyesinde Güzel Sa-

Celi Divani Birincilik Ödülü alan levha, Hüseyin Öksüz.

1986 IRCICA yarışmasında Celi Divani Birincilik Belgesi.

natlar Fakültesi Geleneksel Türk Sanatları Bölümü yine Hüseyin Öksüz'ün öncülüğüyle 2000 yılında kurularak hat sanatı Konya'da akademik zemine taşınmıştır.

Hüseyin Öksüz, emekli olduktan sonra da Selçuk Üniversitesi'ndeki derslerine misafir öğretim üyesi olarak devam etmiş; ayrıca KTO Karatay Üniversitesi Sanat ve Tasarım Fakültesi'nde Geleneksel Türk Sanatları Bölüm Başkanlığına getirilerek hizmet etmeyi sürdürmüştür. Ondan şu âna kadar; "artık yorulduğum; ders vermek istemiyorum" gibi bir yakınmayı işitmemişizdir. Kendisinden en küçük bir malzemeye varıncaya kadar herhangi bir şey isteyen hiçbir talebesini başından savmamış; hususi zaman ayırarak onun ihtiyacını karşılamaya çalışmıştır. Ardından da "eskiden talebe hocaya hizmet ededi; devir değişti artık; şimdi hocalar talebeye hizmet ediyor" diyerek lâtife yapmayı da ihmal etmemiştir. Hattâ psikolojik bakımdan kendisini huzursuz hissedenler onun odasına gidip sohbetini dinleyerek sükûnet bulmuşlardır. Bu vasfıyla da Hüseyin Hoca, Fakülte'nin gönüllü rehabilitasyon merkezi gibi bir rol üstlenmiştir.

"Konevi" mahlasıyla eserlerine imza koyarak Konya'nın, kültür ve sanat camiasında daha çok tanınmasına da katkıda bulunan Hüseyin Öksüz, kendisinden icâzetli bir hattat olmanın şerefiyle iftihar edeceğimiz ve daima minnetle, şükranla yâd edeceğimiz yaşayan kültür hazinelerindedir. Cenab-ı Hakk'tan kendisine sıhhat ve afiyet içinde uzun ömürler niyaz ederiz.